

gøre med spørgsmål om svangerskabsafbrydelse. Og der er det sådan, at vi i dag har en regel, der hedder, at op til 12. uge har man ret til provokeret abort. Men vi har tilsvarende, og det er jo netop det, vi lavede med L 76 i 1999, som jeg henviste til i min tale, netop sagt, at efter den 12. uge er det en lægelig og en i den grad lægefaglig vurdering af, om det skal være muligt at kunne få foretaget en provokeret abort.

Kl. 15.00

Det betyder også, at vi i dag har muligheden for at kunne give et menneske, og her taler vi altså om ekstremt få og ekstreme situationer, hvor det kan være et spørgsmål om liv eller død for en kvinde, muligheden for at få en provokeret abort også efter uge 28. Det var faktisk det, jeg spurgte ind til hos fru Irene Simonsen. I dag er der altså ingen øvre grænse, der stopper ved uge 28. Der er ingen øvre grænse. Det er et lægefagligt skøn, hvornår en sådan provokeret abort må foretages. Men under helt særlige, ekstreme situationer kan den foretages.

Derfor er der ingen logik i at begynde at spørge ind til, om den grænse på de 22 uger, der i det her forslag lægges op til, så ikke kommer i disharmoni med vores abortlovgivning. Den har intet med det her at gøre.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Formelt set har denne her tidsgrænse selvfølgelig intet med vores abortlovgivning at gøre. Det er da rigtigt. Men man kan jo ikke se tingene helt isoleret fra hinanden. Det gør fru Lissa Mathiasen jo heller ikke, men henviser til L 76 og muligheden for at få en meget sen provokeret abort, også udover den 28. svangerskabsuge, i dag, hvis det skulle være tilfældet.

Som vi jo diskuterede meget dengang, kunne det også give adgang til at få foretaget sent provokeret abort, hvis der alene var tale om et handicap hos fosteret. Det er jo ikke bare sådan helt, hvad jeg vil kalde ekstreme tilfælde, når man også taler om handicappede børn i denne her sammenhæng.

Men alligevel mener jeg, netop også på baggrund af den drøftelse, vi havde sidst, at med henblik på logikken og ud fra, at det ikke bare er forældrehensyn, vi diskuterer her, men at det også er hensynet til, hvornår vi egentlig vil give fosterets liv status netop af liv, og også et liv, der er værd at leve, at det jo er den diskussion, som jeg dybest set efterlyser, og som fru Lissa Mathiasen så ikke vil gå ind i, fordi fru Lissa Mathia-

sen alene tager hensynet til forældrene som det afgørende her. Men er der ikke en diskussion, der i virkeligheden vedrører fosteret, som implicit rejses med det her lovforslag?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg synes, hr. Jann Sjursen burde anerkende, at det her altså ikke er en debat som den, vi havde under L 76 i 1999. Det var en debat om, hvordan vores abortlovgivning skulle se ud. Det er ikke det, vi overhovedet har til diskussion her i dag. Jeg synes også, det er lidt ærgerligt, for der kunne måske også være nogle, der sad og blev lidt forvirrede over det. Den debat bliver overhovedet ikke rejst her, for vi har en lovgivning. Der ligger intet i det her lovforslag, der overhovedet berører det. Tværtimod bliver det slået fast, at den ikke er berørt her og ikke bliver berørt.

Det, det her forslag drejer sig om, er en grænsedragning mellem, hvornår det er en spontan abort, og hvornår det er en dødfødsel. Og derfor forstår jeg slet ikke, at hr. Jann Sjursen i den forbindelse siger, at det her er et spørgsmål om at give fosteret liv.

Uanset om det sker i den 23. uge eller i den 28. uge, føles det for forældrene lige sorgfuldt, lige smertefuldt, lige svært at forstå, at den glæde, der har været, pludselig brister, men endnu sværere bliver det for de forældre at forstå, når samfundet, omverdenen, lovgivningen siger: I har ikke fået et dødfødt barn; nej, nej, det er bare en spontan abort. Det er faktisk lige nøjagtig det, det her forslag går ud på, plus de forbedringer, der så er følgevirkninger på anden vis. Men det er det, det her forslag går ud på, og intet andet. Og det tror jeg at hr. Jann Sjursen også respekterer.

Fair nok, vi vil gerne fra Socialdemokratiet tage en diskussion om abortlovgivningen. Men nu vil jeg da godt henvise til, at når den ikke er ældre, synes jeg egentlig ikke, at vi skal det, og jeg vil sige, at vi fagligt set i hvert fald ikke har noget belæg for, at der er noget behov for at tage det her op. Jeg synes, at det på en eller anden måde er lidt urimeligt få den debat ind, som slet ikke har noget at gøre med den her sag.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Fru Lissa Mathiasen må altså også anerkende, når jeg siger, at det formelt set da er fuldstændig rigtigt, at denne her sag ikke har noget med abortlovgivningen at gøre. Men jeg kan jo godt